

Storm

‘Zo kinderen, dat was het dan weer voor vandaag!’ De meester doet de deur van de klas open. ‘En wees voorzichtig onderweg, het stormt behoorlijk,’ waarschuwt hij nog.

Jasper en Kim pakken hun jassen. ‘Doe jij je regenpak aan?’ vraagt Kim.

Jasper kijkt door het gangraam en haalt zijn schouders op. ‘Het is nog droog,’ zegt hij.

‘Maar moet je die donkere lucht zien,’ verzucht Kim. ‘Ik doe hem gewoon alvast aan.’

‘Ik vind zo’n regenpak echt niks, ik zweet nu al,’ klaagt Jasper als ze naar het fietsenhok lopen. Kim kijkt verbaasd om zich heen. ‘Wat zijn er weinig fietsen vandaag!’

‘Ja, heel veel kinderen zijn met de auto gebracht.’

‘Moet je die wind over het dak horen loeien!’ zegt Kim. Ze kijkt Jasper een beetje benauwd aan. ‘We hebben toch geen tegenwind hè?’

Jasper denkt even na. ‘Ik denk dat we hem de meeste tijd schuin van voren hebben, dus dat wordt hard trappen.’

Ze rijden het plein af. Tussen de huizen valt het nog wel mee, maar als ze even later de smalle polderweg oprijden die naar hun dorp gaat, krijgen ze de volle laag. Hier tussen de weilanden heeft de wind vrij spel. Kim snakt naar adem als ze de wind pal in haar gezicht krijgt. ‘Dit... wordt... trappen, Jasper!’ roept ze.

Ze gaan op de trappers staan, maar dan nog gaan ze maar langzaam vooruit. Tot overmaat van ramp begint het nu ook te regenen. Eerst een paar spetters, maar dan begint het te plenzen. Af en toe probeert Kim de regen uit haar ogen te vegen, maar eigenlijk durft ze haar stuur niet zo goed los te laten. Ze zwalken over de weg als een stelletje dronkenlappen, maar de wind is zo hard dat ze gewoon niet goed rechthout kunnen rijden.

Tringeling! Verschrikt stuurt ze wat opzij. Een fietser haalt hen met een flink vaartje in.

‘Ik wil ook zo’n elektrische fiets!’ roept Jasper. ‘Moet je zien hoe gemakkelijk die man tegen de wind in fietst!’

Dan opeens komt er een keiharde rukwind. Kim voelt hoe haar fiets nog verder naar rechts wordt geduwd. Haar voorwiel glijdt van het asfalt en komt in de zachte modderberm terecht. Uit alle macht probeert ze haar evenwicht te bewaren. ‘Jasper!’ gilt ze nog. Dan voelt ze haar fiets onder zich vandaag glijden. Naast de weg is een klein stukje glibberige berm, en daarnaast een slootje. Ze klemt zich met beide handen stevig aan het stuur vast en zoekt met haar voeten wanhopig naar houvast. Maar ze kan niet voorkomen dat ze verder glijdt, zo het slootje in. Het is er gelukkig niet erg diep, maar ze voelt het water onder haar regenbroek langs haar benen omhoog komen.

Ze kijkt naar Jasper, die van zijn fiets is gesprongen en die dubbel ligt van het lachen. Opeens wordt ze woedend. Op de wind. Op het vieze modderwater dat langs haar benen sijpelt. Maar vooral op Jasper, die haar staat uit te lachen. Jasper ziet het. ‘Sorry Kim. Echt! Maar het is zo’n komisch gezicht, hoe jij daar midden in de sloot op je fiets zit.’ Snel klimt hij naar beneden en trekt hij Kim uit de sloot. Als Kim omkijkt en ze haar fiets midden in het slootje keurig rechtop ziet staan, moet ze ondanks alles zelf ook lachen. Dan trekken ze met veel moeite de fiets weer op het droge. De rest van de weg gaan ze maar lopen, want tegen dit natuurgeweld valt gewoon niet op te fietsen.